

Θραύετ' ἡ λύρα γοερὰν φωνὴν ἀναδιδούσα,
ὡς βρέφος δὲ μετὰ μακρὸν καὶ πυρετῶδη θρήνον
ὑπνῶσαν, μήτηρ συμπαθὴς ἡ καταιγὶς λαβούσα,
εἰς τὸ κενὸν δι' ἀγκαλῶν με φέρει ἀερίνων.

Καὶ πίπτω ὅλος ἔκστασις καὶ πίπτων μόλις θίγω
τὸ ἀφρισμένον μνημῆμά μου, ὅποτε αἰφνιδίως
τὸ πᾶν ἐξαφανίζεται τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω,
καὶ ῥέει πάλιν ἔρημος ὁ ἀχαρὶς μου βίος.

Σύρος 1875.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΡΑΓΚΙΑΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

Γ. Δ

Ἔνας μικρὸς τραγουδιστὴς ὅς τῃ ξενητεῖᾳ ριμμένος
μονάχος παραδέρνει
κί' ὅλο πονεῖ, κί' ὅλ' ἀγαπᾷ, κί' ὅλ' εἶν' ἀπελπισμένος
κί' ὅλο τῇ πρώτῃ ἀγάπῃ του ὅς τὸ νοῦ του ξαναφέρνει.

Κ' ἐνῶ μονάχος του γυρνᾷ ἀπὸ μιᾶς ἄκρῃ σ' ἄλλῃ
καὶ κείνη συλλογᾶται
κερνοῦν, ἀστράπτουν γύρω του τόσ' ὁμορφιαὶ καὶ κάλλη
καὶ τότε κάνουν πειρὸ πολὺ ἐκείνην νὰ θυμᾶται.

Κί' ὅτε περάσῃ καὶ σταθῇ καθέναν ρωταί
μὴν ἄκουσε μὴν ξέρει
μιὰ μαυρομμάτα ὁμορφὴ ὅπου τὸν ἀγαπάει
κί' ὅπ' ὅλο τότε καρτερεῖ νὰ πάῃ τὸ καλοκαῖρι.

Ἀλλὰ ῥωτώντας ἤθελα ὅς τὸ δρόμο ποῦ διαβαίνει
μιὰ μέρ' ἀπελπισμένος,
βλέπει μιὰ κόρη λιγερὴ ποῦ τότε ξετρελαίνει
κί' ἀφίνει τὰ ῥωτέματα καὶ γέρνει μαγεμμένος.

Καὶ τραγουδῶντας ὕστερα τὸ πόνου του με πόνου
γιὰ κείνη ἀρχινᾷ,

—Ἐσένα κόρη μ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω μόνο
κί' ὅτ' ἀγαπάει δευτέρῃ τῇ πρώτῃ ἀλησιμοναί.

ΝΙΚΟΛ. ΣΤΑΜΑΤΕΑΟΣ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν πορθμὸν. Τὸ μέσον τοῦ θεάτρου κατέχεται ὑπὸ βράχων
ὑπερκείμενων τῆς θαλάσσης. Ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ ἀγκυρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἐμπροσθεν
τοῦ ὁποίου εἰς ἀπόστασιν τινα ὑψοῦται βωμὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀναθημάτων καὶ
ἀνθῶν. Ἀπωτέρω διακρίνεται πύργος. Δεξιᾷ δὲ μέσῳ τῶν βράχων τὸ ἔδαφος κλί-
νει πρὸς τὴν περαλίαν, καὶ χάνεται ἐντὸς τοῦ περασκηνίου.

ΗΡΩ, ΑΜΥΛΛΑ

ΗΡΩ

Ἡ ὥρα ἐγγίζει, Ἀμυλλὰ· ἐλθέ, ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀνα-
μείνωμεν.

Στρέφεται πρὸς τὴν θαλάσσαν.

Χαίρετε, κύματα τῆς Ἀβύδου, ὦ τοῦ Λεάνδρου μου
διαπορθμεῖς.

Δὸς μοι τὴν πέτραν ταύτην· θέλω νὰ τοποθετήσω με-
τὰς ἰδίας μου χεῖρας τὸν λύχνον τοῦτον, ὅστις θὰ ὀδηγῇ
τὰ ἀδέσβαια βλέμματά του, τὸ γλυκὺ σύμβολον, τὸ ὅποιον
λέγει εἰς αὐτὸν ὅτι ἀγρυπνεῖ ἡ ἀγαπητὴ του.

ΑΜΥΛΛΑ

Πρὶν ἢ ὠχρίασῃ ἡ ἡμέρα; πρὶν ἢ τὸ πᾶν κοιμηθῇ;
Προλαμβάνομεν τὴν στιγμήν.

ΗΡΩ

Ὅχι· ἰδέ, τὰ κύματα πορφυροῦνται· σημεῖον, ὅτι ὁ
ἥλιος θνήσκει, καὶ ἡ νύξ καθίπτεται ἡ μελανόπτερος.

Λαμβάνει τὸν πυρσὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀμύλλης καὶ ἀνάπτει τὸν φάρον,

ΑΜΥΛΛΑ μειδιῶσα.

Δὲν σοὶ φαίνεται οὕτω, ὅτι, ὅταν λάμπῃ ὁ λύχνος, ἡ
νύξ ἔρχεται ταχύτερα καὶ ὁ Λεάνδρος μετ' αὐτῆς;

ΗΡΩ

Μὴ γελᾷς διὰ τοῦτο· ὁ λύχνος οὗτος, εἶναι ὁ τοῦ ἔρω-
τος, εἶναι ἱερός!.. Ἰδέ, ἡ ἡμέρα ὠχρίᾳ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ
Λεάνδρος ἤδη ἀκολουθεῖ τὴν συνήθη πορείαν του. Βλέπει
ἀστράπτων ἐδῶ τὸ τριφίλητον ἄστρον, καὶ κολυμβᾷ ἀνυ-
πομόνως, με ὀφθαλμὸν προσηλωμένον εἰς τὰς ἀκτὰς
ταύτας.

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅποτος κίνδυνος!

ΗΡΩ

Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὸν προστατεύουσιν· καὶ σὺ, ὦ χρυσόκο-
μος Ἀναδυομένη μειδιᾷς πρὸς αὐτὸν εὐμένῃς! Ἡ θάλασσα
δὲ αὕτη ἡ ἀγαπητὴ τὸν καθοδηγεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Ὡς Ἀμυλλὰ, ποῖα ἡδονή, νὰ τὸν ἐπανίδω, νὰ τῷ διηγοῦ-
μαι, καθημένη πλησίον του, τὴν ἀνίαν, ἥτις με κυριεύει
κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, νὰ τὸν
ἀκούω, κρεμαμένη ἀπὸ τὰ μελιχρά του χεῖλη, νὰ ἀναγι-
νῶσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἄφωνος, καὶ ὑπ' αἰδοῦς
καὶ ἔρωτος ἐρυθριῶσα!... Ἀλλὰ σὺ, σὺ δὲν ἀγαπᾷς!
Ὅποια δὲ φρίκη σὲ κατέλαβεν, ὅταν ὁ ἔρως ὁ παντοδύ-
ναμος ἐδέσποσε τῆς καρδίας μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅντως ἔφριξα, διότι ὁ ἔρως ἀνέφλεξε τὴν καρδίαν
ἱερείας, ἥτις ἦτο ὁ ζῶν βωμὸς τῆς θεᾶς τῆς, ὁ βωμὸς
τῆς ἀγνῆς Ἀφροδίτης! καὶ φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν αὐτῆς.

ΗΡΩ ζωηρῶς.

Τί λέγεις; ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρὸς δὲν ἔλαβα τὸν
σύζυγόν μου; Εἴμεθα τότε ἐν τῷ ναῶ, ὦ ἀθάνατος Ἀφρο-
δίτη! Ἐπορεύθην ἐκεῖ διὰ νὰ ἐορτάσω τὴν δημοτελῆ πα-
νήγυριν, τὸ γνωρίζεις· ἡ καρδία μου ἐτι, ἀποσπασμένη
τῶν ἀνθρωπίνων, ἦτο πλήρης τῆς σῆς λατρείας καὶ τῶν
ἀγίων μυστηρίων.

ΑΜΥΛΛΑ

Ὡς θέαμα μεγαλοπρεπές! Τὰ ἄσματα, αἱ θυσίαι, αἱ
δαφιλεῖς ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν καὶ τοῦ θέρους! Ἐκαστος
προσέφερε τὰς εὐχὰς του· παρθένοι, νεανίαι, ἄνδρες, παι-
δία. γέροντες... πανταχοῦ ἀνέτελλε καπνὸς εὐώδους
θυμιάματος! Τὰ πλήθη ἐπιρρέοντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς
Κορίνθου, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀβύδου, συνωστίζοντο
εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ.

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος ἦλθεν ἐκεῖ, ἀστράπτων ὑπὸ τοῦ κάλλους,
τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς χάριτος! τὰς ἀνθηρὰς του παρειὰς
ὑπεχρύσου ὁ ἴουλος. Βλέπουσα δ' αὐτὸν ἐξέχοντα ἐντὸς
τοῦ πλήθους, ἐνόμισα, ὦ θεᾶ, ὅτι ἀναγνώριζω τὸν υἱόν σου!

ΜΕΙΔΙΩΣΑ ΠΡΩΙΑ

ΑΜΥΛΛΑ

Οὕτω καὶ ὁ ἄφρων ἐκεῖνος, ὅταν σὺ, προεξάρχουσα τοῦ χωροῦ, ἐβάδιζες βραδέως πρὸς τὸν καπνίζοντα βωμόν, ἀνέκραζεν· « ἡ Ἀφροδίτη κατῆλθεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ! »

ΗΡΩ

Φρονεῖς λοιπὸν ὅτι ἐφάνην ὡραία εἰς τὸν Λέανδρον;

ΑΜΥΛΛΑ κατ' ἰδίαν

Συγχώρησον αὐτοῖς, ὦ Ἀφροδίτη.

ΗΡΩ

Τὸ βλέμμα του με ἐνέβαλεν εἰς ἄγνωστον ταραχήν. Πῦρ ἀκατάσχετον ἠσθανόμην κατακαῖον με. Ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν.... καὶ οἱ πεπλανημένοι ὀφθαλμοί μου δὲν εἶδον πλέον τὴν ἐορτήν.

ΑΜΥΛΛΑ

Καὶ ἡ νεαρὰ ἱέρεια ἐλησμόνησε τὸ καθήκον της.

ΗΡΩ

Τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο, καὶ βαθμηδὸν ἡ ἐσπέρα κατέχευε τὰς σκιάς της ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, περὶ τὸν ὅποιον εἴμεθα συνηθροισμένοι. Μὲ πλησιάζει, λαμβάνει τὴν χειρά μου, — ἡ χεὶρ μου τρέμει. Ἐγὼ τὸν ἀπωθῶ, βεβαίως ἐνθυμῆσαι τοῦτο, καὶ ἐνῶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐζήτει νὰ με κρατήσῃ, ἐγὼ ἐφώνησα. « Σεβάσθητι, τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἔξελθε τοῦ ἁδύτου! Εἴμαι καθιερωμένη εἰς αὐτήν, ὦ θρασὺς νεανία! Τολμᾷς λοιπὸν νὰ φέρῃς εἰς τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ αὐτῆς τὰς βεβήλους ἐπιθυμίας καὶ τὸν ἔρωτα θνητοῦ; »

ΑΜΥΛΛΑ

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ φωνὴ ἤθελε νὰ ᾔναι ἀπότομος, τὰ βλέμματα διέψευδον τοὺς λόγους τῶν χειλέων. Ἡ Ἡρῶ ἐσυχώρησε ταχέως τὸν τολμητήν.

ΗΡΩ

Ἐννόησα ὅτι με ἡγάπα, διότι ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτωπόν του τὸ ἱκετευτικὸν κατεπράυνε τὴν ὀργὴν μου.

ΑΜΥΛΛΑ κατ' ἰδίαν

Κατάθες ὁμοίως τὴν σὴν ὀργήν, ὦ σώτειρα Ἀφροδίτη!

ΗΡΩ

Ἐλάλει, χωρὶς νὰ με ἀκούῃ, ὦ, ποῖα ἡδονή, ποῖα ἔκστασις! ἐλάλει, ὦ Ἀμύλλα, πλήρης πραότητος καὶ χάριτος! καὶ ἡ φωνή του, ἀρώματα καὶ ἄνθη χέουσα ἀπὸ τῶν χειλέων του, ἐνεφύσα εἰς τὰς φλέβας μου τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος! « Ἀδελφὴ τῶν χαρίτων, ἱέρεια ἢ θύγατερ τῆς Κύπριδος, μὴ φοβοῦ τὴν μητέρα σου· ἡγάπησε καὶ αὕτη τὸν Ἀδωνιν. Εὐσπλαχνίσθητι τὸν ἔρωτά μου· ἄκουσε τὴν παράκλησίν του. Ἐὰν λατρεύῃς τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλὰ γινώρισε τοῦλάχιστον τὰς χάριτάς της πάσας! Αὕτῃ με ἐμπνέει. Ἀλλοίμονον, δὲν ἀκούεις τὴν φωνὴν τοῦ ἀθανάτου υἱοῦ της, ὅστις σοὶ ψιθυρίζει κρυφίως; Ἀκούλουθαι μοι, ἂν δὲν ἐπιθυμῇς τὸν θάνατόν μου, οὐρανία παρθένε! » Εἶπε· καὶ μάτην ἐγὼ συνέστέλλον ἐπὶ τοῦ στήθους μου τοὺς φρίσσοντας πέπλους! Ὁ ἔρως, ὁ ἀνίκανος ἔρως, εἶχεν ἤδη διολισθήσει μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου! Τότε τὸ πᾶν ἐλησμόνησα. Διὰ φωνῆς τρυφερᾶς ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ ὄνομά του, τὴν πατρίδα του. « Ονομάζομαι Λέανδρος· πατρίς μου εἶναι ἡ Ἀβυδος, » μοι εἶπε. — Ἀλλοίμονον, εἶπον, ἐγὼ κατοικῶ εἰς Σηστόν! ἐὰν ἐκεῖ με ἠκολούθεις, δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ μείνης ἄγνωστος εἰς τὸν πατέρα μου. Ἐξ ἀπαλῆς νεότητος μονήρης πύργος με περικλείει εἰς τὰ τεῖχη του. Δὲν ἀκούω νύκτα καὶ ἡμέραν εἰμὴ τὴν βοήν τῶν κυμάτων θραυομένων κατὰ τοῦ πύργου ὑπὸ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων. Περὶ τὰ

κράσπεδα τῆς φυλακῆς μου ἐξαπλοῦται ὁ ὕγρὸς αὐτῶν φραγμός! Εἰς τὴν γλυκεῖάν σου ἱκεσίαν ἐπόθη ἡ καρδία μου νὰ ἀνοιχθῇ· ἀλλὰ τί ὠφελεῖ νὰ με ἀγαπᾷς, τί ὠφελεῖ νὰ μοὶ ᾔσῃ ἀγαπητός; Ἡ θάλασσα ἀπλοῦται μεταξύ ἡμῶν! « Θὰ διαπεράσω τὴν θάλασσαν! » Εὐγενῆς φωνὴ τοῦ ἔρωτος, ἐπλησίασας ἀλλήλαις δύο ψυχάς! Ὅταν ἀπεχωρίσθην, αἱ καρδίαι μας ἦσαν συνηνωμέναι.

Στηρικτικὴ σιγή. Παρατηρεῖ τὴν θάλασσαν καὶ φαίνεται ἀνίσχυρος.

Ὁ Λέανδρος δὲν φαίνεται!... καὶ ἐντούτοις ἡ νύξ ἀπλόνεται εἰς τὸν πορθμόν. καὶ ὁ λύχνος ἡμῶν λάμπει. ὦ, πόσον μακρὰ εἶναι ἡ ὥρα αὕτη εἰς τὴν ἀνυπόμονον ψυχὴν μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Εἰς τὴν σπεύδουσαν καρδίαν ὁ χρόνος φαίνεται βραδέως ῥέων.

ΗΡΩ

Οὐχί. Μάτην ζητεῖς νὰ με καθουχάσῃς διὰ τὴν βραδύτητά του. Ἐκατοντάκις ὑπελόγησα τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ τὸ διάστημα τὸ ὅποιον διανήχεται! Νομίζεις κενὸν τὸν φόβον μου, Ἀμύλλα; Ἄλλ' ἰδὲ τὴν ἀπέραντον ταύτην ἑκτασιν, ὅπου μόνος παλαίει πρὸς τὰ κύματα! Ποσάκις ἐμφροντισ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἠσθάνθην νὰ με διατρέχῃ φρίκη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὀλεθρίας θαλάσσης, ὅπου ποτὲ κατεποντίσθη ἡ Ἑλλή! Ἀπατηλὲ πόντε! διατὶ ἀντανάκλῃς τὰ καθαρὰ πυρὰ τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ; Τὰ ταράχῳ βάθῃ σου ἐγκυμονοῦσι τὴν καταγιῖδα, καὶ τὸ ἀχανές σου ἐμπνέει τὴν ἀδμημονίαν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ὅποιαν ταρασσεὶ ἀόριστος ἀνησυχία. Ἀμύλλα, ἐπίφθονον ἐννομίζεις τὴν τύχην μου, πλὴν φεῦ, ὁμοιάζω πρὸς τὰ ἀπατηλὰ κύματα. ἀκύμαντον καὶ διαυγές φαίνεται ῥέον τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ ἀκτινοδόλον μου μέτωπον ἀντανάκλῃ ἐνίοτε τὸν ἔρωτα, τὸ δῶρον τοῦτο τῶν θεῶν· ἀλλὰ σεῖς, ὦ σκοτειναὶ προαισθήσεις, σύντροφοι τῶν τρικυμιῶν, θὰ διασκεδάσητε μετ' οὐ πολὺ τὰς φαιδράς καὶ μειδιώσας ταύτας εἰκόνας!

ΑΜΥΛΛΑ

Ἐλέησον, ὦ Ἀφροδίτη, ἄφρονας ἔρωτας!

ΗΡΩ εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος.

Ναί, εἰς σέ, Ἀφροδίτη, ἀναθέτω τὰς ἡμέρας του! Ἐὰν περὶ τοὺς σοὺς βωμοὺς μονήρης ἔζησα, ἐὰν ἠυξήθην διὰ σέ, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, ἄγευστος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀθῶνων ἡδονῶν τῆς ἡλικίας μου, προσφέρουσα εἰς σέ ψυχὴν παρθένον καὶ καθαρὸν θυμίσμα, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνόμισα, πιστεύουσα εἰς τὸν Λέανδρον, ὅτι τὸ τιμιώτατον θυμίσμά σου εἶναι ὁ ἔρως καθαρᾶς καρδίας σὲ ἱκετεύω, φύλαξε τὸν γενναῖον! Εἶπεν, ὦ Ἀφροδίτη, δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι λατρεύει ἐν ἐμοὶ τὴν θνητὴν σου ἀνταύγειαν. Μειδίασε εἰς τὸν ἀνεμὸν, εἰς τὸ κύμα τὸ ὅποιον τὸν διακομίζει πρὸς με καὶ τὸν ἐπαναφέρει ὀπίσω. ὦ Ἀφροδίτη, δὲν ἀνέδυσες καὶ σὺ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἥτις τὸν φέρει; Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἀμύλλα, ἥτις παρατηρεῖς τὰ κύματα, διακρίνεις μακρὰν τὸν κολυμβητὴν τῆς Ἀβύδου;

ΑΜΥΛΛΑ

Ἀχ, εἴθε ἐμπόδιον εὐνοϊκὸν νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν παραλίαν!

ΗΡΩ τεταραγμένη.

Τί εἶπες;... Εἶδες κακὸν τινα οἰωνόν;... τὸ πᾶν εἶναι γαλήνιον... οὐδεμία πνοὴ εἰς τὸ κενόν... Σιωπᾷς!

ΑΜΥΛΛΑ

Πολλάκις ἡ γαλήνη αὕτη...

Τί;

ΗΡΩ

ΑΜΥΛΛΑ

Εἶναι δολία. Ἦκρωμένην, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ θάλασσα ἐβόα, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ σκότους ἡ ἀλκυὼν ἀφίπτατο μετὰ κρωγμῶν πενθίμων!

ΗΡΩ

Δὲν μὲ ἠπάτας, ὀλέθριον προαίσθημα! Μὴ ἔλθῃς εἰς Σηστόν, μὴ ἔλθῃς, φίλτατε ἐραστά!

Ἀστραπή διασχίζει τὸν ὁρίζοντα.

Ἡ ἀστραπή διαλάμπει, καὶ ἡ θάλασσα μανιώδῃς διανοίγεται.

ΑΜΥΛΛΑ

Εἶχα ἄδικον φοβουμένη;

ΗΡΩ

Ἀχ, σιώπα, ἀθλία, ἥτις μόνην τὴν Ἀφροδίτην φοβουμένην, μὲ ἔκαμες νὰ λησμονήσω τὸν κραταῖον τῶν θαλασσῶν δεσπότην Ποσειδῶνα, πρὸς τὸν ὅποιον ὠφείλον νὰ μτραφῶσιν αἱ εὐχαὶ μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὁ Λεάνδρος θὰ βραδύνῃ... Ἡ γαλήνη θὰ ἐπανέλθῃ.

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ ἴσως παλαίῃ κατ' αὐτῶν τὸν ἔσχατον ἀγῶνα! Καὶ ἂν τὰ στοιχεῖα ἤθελον συνομῶση συγχρόνως, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἤθελον ἔλθῃ, — θὰ ἔλθῃ, τὸν βλέπω, εἶν' ἐκεῖνος!

ΑΜΥΛΛΑ ἐρευνᾷ τὰ κύματα.

Ὁ Λεάνδρος;.. Ὅχι, εἶναι λευκὸν ἰστίον, εἶναι ταλαίπωρόν τι πλοῖον, ρίπταζόμενον καὶ κλίνον ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων.

ΗΡΩ

Σοὶ εἶπον ὅτι εἶναι αὐτός, εἶναι τὸ ζῶν πλοῖον! Παλαίει, ἀγωνίζεται εἰς τὰ βάραθρα τῶν εὐκινήτων κυμάτων. Δυστυχῇ διατὶ δὲν ἀνέβαλες τὸν πλοῦν; Λοιπὸν ἡ μήτηρ σου δὲν ἐκλαυσε ἐπὶ τῆς παραλίας ποθοῦσα νὰ σὲ κρατήσῃ; Ὡς αὐτόκρατορ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ὦ κραταίε θεέ, σύγγνωθι, ἔκτεινον ἐφ' ἡμῶν βραχίονα εὐμενῇ. Σὲ συγκινεῖ ἡ προσευχὴ τοῦ ἀπλήστου ἐμπορίου συγκινήθητι καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτος! Διὰ τοῦ στόματός μου οὗτος σὲ ἐκλιπαρεῖ σήμερον. Γενοῦ ἡμῖν οἰκτίρμων! Ἡ εὐτυχία ἐνίστε συνεπάγεται τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς λησμοσύνην! Σὲ ἰκέτευσα πολὺ ἀργά.

ΑΜΥΛΛΑ

Ἀχ, τὸ κύμα τὸν ἔλκει εἰς τὰ βάθη του, καὶ οἱ κέκμηκότες βραχίονές του μόλις τὸν ὑποβαστάζουσι!

ΗΡΩ

Ὡς Ποσειδὼν ἐνθυμήθητι ὅτι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας του ὁ Λεάνδρος πάντοτε ἐλάτρευε τὸν εὐεργέτην Ποσειδῶνα! Ἐνθυμήθητι ποσάκις ποσάκις εἰς νύκτας εὐνοϊκωτέρας ἀπέδιδε χάριτας πρὸς τὰ κύματα, τοὺς κοινωνοὺς τοῦ ἔρωτός του! Χθὲς ἔτι, γονυπετεῖς εἰς τὴν πολυχηρὴ παραλίαν σοὶ ἐπέμπομεν τὸν ἀσπασμόν. εὐγνώμονος καρδίας! Θὰ θύσω ἐκατόμβην εἰς τοὺς βωμούς σου... Προσφέρω τὴν ζωὴν μου...

ΑΜΥΛΛΑ

Ὡς οὐρανέ!

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος μου;...

ΑΜΥΛΛΑ

ὑποκύπτει!

ΗΡΩ

Τὸ κύμα τὸν καλύπτει! — Θεοὶ ἀδυσώπητοι καὶ κοφοὶ! Οἶμοι! ἐφθονήσατε λοιπὸν τοὺς ἔρωτάς μας!... Ἔστω λοιπὸν. Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του προσφέρω πλέον τῆς ζωῆς μου, Ποσειδῶν! τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὃν μοὶ ἐφθόνησεν ἡ εἰμαρμένη, τὸν θυσιάσω! ἄς ζήσῃ, καὶ τηρῶ τὸν ὄρκον μου, καὶ κλείω διὰ παντός τὴν καρδίαν ταύτην πρὸς τὸν ἐρωμένον μου! Ὁρκίζομαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός, εἰς τὰς ὑποχθονίους ἀβύσσους!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὡς θαῦμα! ἡ θάλασσα ἐπαναδίδει τὸ θυμὸν της, ὁ Λεάνδρος ἐπαναφαίνεται!

ΗΡΩ

Σίγα, μὴ πλέον μὲ ἀπατάς· εἶναι πολὺ ἀργά! ὁ Ποσειδῶν ὤμωσε τὸν ὀλεθρόν του!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅχι! διὰ τῆς ἀοράτου, διὰ τῆς θείας χειρός του ὑποστηρίζομενος, κολυμβᾷ... μάτην τὰ κύματα τὸν πλήττουν κατὰ τοῦ στήθους.

ΗΡΩ

Ζῇ!...

ΑΜΥΛΛΑ

Ναί, ὁ θεὸς τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ θανάτου.

ΗΡΩ

Λεάνδρέ μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην· τὸ ποθητὸν τέρμα, πρὸς ὃ ἐγγίζει ἤδη, ἐμψυχώνει τὸ θάρρος του. Ἐσώθη!.. Ζῶν ἀποδιβάζεται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς!

ΗΡΩ

Ὡς Ποσειδὼν, εὐχαριστῶ! Ὁ Λεάνδρός μου ἐσώθη.

ΑΜΥΛΛΑ

Ἡ προσευχὴ σου... σὺ τὸν διεφύλαξες!

ΗΡΩ

Δράμε πρὸς συνάντησίν του, διότι ἔλλείπει με ἡ πνοή. Ἔχω ἤδη προετοιμάσει διὰ τὰ κεκμηκότα μέλη του τὸ ἔριον, τὸ ἔλαιον καὶ τὰ εὐώδη μύρα. Ἐσώθη! Καλὴ μου Ἀμύλλα, σὲ ἀγαπῶ!... Τάχυνε λοιπὸν... Θὰ ἦναι ἤδη ἐκεῖ!

ΑΜΥΛΛΑ

Ἀλλὰ σὺ μὴ λησμονήσῃς τὸν ὄρκον, τὴν εὐχήν! Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐκείνου τοῦ λοιποῦ ἐγείρεται φραγμός· ἐπίσημος εὐχή, παρὰ τοῦ θεοῦ εἰσακουσθεῖσα! Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐπαισίδῃς, εἰμὴ διὰ νὰ εἴπῃς εἰς αὐτὸν ὑγίαινε!

ΗΡΩ

Ὑπαγε, θὰ τὸν ἐνθυμηθῶ· μὴ φοβοῦ τὴν βλασφημίαν· ἡ ἐπιπορκία μου ἡδύνατο νὰ πέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου! Ἐάν ποτε ἤθελε καμθῇ ἡ καρδία μου, σὺ θὰ εὐρίσκεσο πλησίον μου νὰ τὴν ὑποστηρίξῃς. Ἀγε, σπεῦσον, καὶ ἐπάνελθε ἵνα με βοηθήσῃς ν' ἀντισταθῶ κατὰ τοῦ ἔρωτός μου!

Ἡ Ἀμύλλα ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΗΡΩ, μόνη.

Διατὶ ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ σοὶ διαμφισβητήσω, Ποσειδὼν, τὸν πλήρη δοκιμασιῶν ἔρωτα τοῦτον, τὴν πλήρη ἀτυχίαν εὐτυχίαν ταύτην; Οἱ φόβοι μου καθ' ἡμέραν

διετάραττον τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ, ἢ βραχεῖα του μέθῃ μόλις ἐμετρίαζε τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος μου. Ἐπὶ τοῦ κινδύνου, ὃν ὁ Λέανδρος διέτρεξε τὴν ἐσπέραν ταύτην, κατεμέτρησα τὸ ἁμάρτημά μου. Ἐὰν ἀπώλλυτο δι' ἐμὲ, θῦμα τοῦ ὑμεναίου ἡμῶν. . . . Ἀπὸ φοβεροῦ κινδύνου ἐξελύτρωσα τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ἀλλὰ μὲ ποῖαν τιμὴν, μὲ ποῖαν σκληρὰν θυσίαν. — Ἄλλ' αὐτὸς τί θὰ εἴπῃ διὰ τοῦτο; Ἰσως καταρασθῇ τὴν χειρὰ μου τὴν σώτειρα· καὶ δὲν ὑπεσχέθην νὰ θυσιάσω δύο καρδίας; Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὸν ἔσωσαν· θὰ ἐκπληρώσω τὴν εὐχὴν μου. Δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον, εἴμῃ διὰ νὰ τῷ εἴπω· ὑγίαινε. — Ἴδου αὐτός.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ΗΡΩ

ΗΡΩ *ῥεπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.*

Λέανδρε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἡρῶ!

ΗΡΩ

Ποία νύξ!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Μὴ πλέον φόβους καὶ ἀγωνίαν, ὦ ὠραία μου ἱέρεια!

ΗΡΩ

᾽Ω γλυκερέ μου σύζυγε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Δάκρυα. Τὸ φίλημά μου τὰ ἀπομάσσει. Παιδίον, διατὶ νὰ φαντάζεσαι δεινὰ ἀνύπαρκτα, καὶ νὰ μεγαλύνῃς τὸν κίνδυνον;

ΗΡΩ

Γελά διὰ τοὺς φόβους μου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Καθίσταται τόσο δειλὴ.

ΗΡΩ

Δειλὴ, καὶ ἡ τρικυμία σαλεύει ἀκόμῃ τὴν παραλίαν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Καὶ ὅταν ἀκόμῃ ὁ ζέφυρος πνέῃ καὶ θωπεύῃ τὸ κενὸν μὲ τὴν ἀβρὰν, πτέρυγά του, σὺ νομίζεις ὅτι ὁ βορρᾶς ἀνατρέπει τὴν θάλασσαν.

ΗΡΩ

Ὅχι. . . δὲν ἔτρεμον κατὰ τὰς αἰθρίους ἐκεῖνας νύκτας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐψιθύριζον εἰς τὸ κενὸν αἱ μαλακαὶ τοῦ ζεφύρου πνοαί. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην ἔφρισα. οὐρανὸς καὶ θάλασσα διηνοίγοντο· ἀσθμαίνοντα, ἐξηντλημένον τὰ κύματα σὲ κατεκάλυπτον, οἱ λευκοὶ ἀφροὶ των διέβρεξαν τὴν κόμην σου καὶ τὰ ὑγρά των ἴχνη εἰσέτι ἐπὶ ταύτης σῶζονται· ἄφες νὰ τὰ ἐξαλείψω.

τὸν ἐνγκαλιέται.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐκραγεῖτε ἤδη, θύελλαι. Ἐγέρθητι, ἀπειλητικὴ βορρᾶ. Πόσειδον, οὐρανοὶ ζηλότυποι, λύσατε, χύσατε κάτω τὴν μανίαν σας.

ΗΡΩ, *τρέμουσα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος κατ' ἰδίαν.*

Ποσειδῶν, ἄχ, ὀλεθρία εὐχὴ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἄς λαλήσωμεν περὶ τῆς ἀγάπης μας, ἄς λησμονήσωμεν τὸ πᾶν.

ΗΡΩ

Φυλάττου μὴ προκαλῇς τὸν φοβερόν κύριον τῆς τριαί-

νης. Ἄφρον, ἡ ζωὴ σου κεῖται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ποσειδῶνος. Δὲν ἰκέτευσες αὐτὸν κατὰ τὴν τρικυμίαν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Δὲν ἐσκέφθην εἰμὴ μόνον σέ. Τὸ ἀγαπητόν σου ἵνδαλμα πρὸ τῆς ψυχῆς μου ἔχων, ἐλησμόνουν, ὦ Ἡρῶ, τὸν κίνδυνον, καὶ ὁ ὀφθαλμός μου ἦν προσηλωμένος εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην, εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην σκέπην τοῦ κεκρυμμένου ἔρωτός μας. Δὲν ἤκουον τὴν βοήν τῆς καταιγίδος, δὲν ἐβλεπον τὸν ἠνεωγμένον οὐρανόν, ὅστις ἐβρόντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου. Naί, ἐξώρκιζον τὰ κύματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μανιωδῶς ἐμάχοντο κατὰ τοῦ ἔρωτός· ἐφώνουν πρὸς αὐτά· «Οὐχὶ τώρα, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα πνίξατέ με.» καὶ ἐπάλαιον κατ' αὐτῶν, οὐχὶ διὰ τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχῆς· ἡ φλόξ κατὰ τοῦ ὕδατος. Ἡ φλόξ ἦτο ἰσχυροτέρα. ὁ γλυκὺς μας λύχνος ἠκτινοβολεῖ εἰς τοὺς σκοτεινοὺς αἰθέρας. Τὰς ἀκτίνας του ἐνόμιζον μειδιάμα σου. Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; Διατὶ νὰ ἀπώθῃς τὰ περιπτώγματά μου; Δὲν ἀρκεῖ ἡ ζωσα παρουσία μου νὰ διασκεδάσῃ τοὺς φόβους σου; Εἴμεθα μόνοι· διατὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ ἔμφροντι;

ΗΡΩ

Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ τῷ εἴπω; φεῦ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἄφες νὰ λάμψῃ εὐθυμότερον τὸ μέτωπόν σου.

ΗΡΩ

Ἀχ, πῶς δύναμαι νὰ ἦμαι εὐθυμος, ὅταν σκέπτομαι ὅτι, τὸ πρῶτον μειδίαμα τῆς ἡοῦς θὰ σ' εὕρῃ πάλιν ῥίψο-κινδυνεύοντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τρικυμιώδους ὁδοῦ; Ὁ θυελλώδης χειμὼν πλησιάζει, καὶ ὁ πορθμὸς διαπνέεται ὑπὸ τῶν φοβερῶν νόμων μέχρις ἑαρός.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Τί πρὸς ἡμᾶς; Ἡ εὐτυχία, ὁ καρπὸς οὗτος τοῦ φιλαργύρου οὐρανοῦ, αὐξάνει ἐν τῷ μέσω τῶν κινδύνων, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ταρτάρου. Ὅστις τὴν ἔδρεψεν ἀλλοῦ, οὐδέποτε τὴν ἐγνώρισεν.

ΗΡΩ

᾽Ω Λέανδρε, εἴθε νὰ ἐλάμβανον παρὰ τῆς ἀγαθότητος τῶν θεῶν, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἡσυχότεραν εὐτυχίαν. Εἶμαι εὐτυχὴς συλλογιζομένη, ὅτι τὸ σφαλερὸν τοῦτο κύμα ἐνδέχεται νὰ σὲ καταβροχθίσῃ ζῶντα, ὅταν ὁ ἔρως σου ῥίπτῃ γέφυραν ἐπὶ τῶν χαινόντων κυμάτων, μεταξὺ δύο ἡπείρων;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐὰν ὁ θάνατος πέπρωται νὰ μὲ ἀφαρπάσῃ τῆς τρυφερᾶς σου ἀγάπης, προώρως ἀποφυλλίζων τὸ ἀνθος τῆς ἐμῆς νεότητος, πανταχοῦ τῆς γῆς θὰ μὲ καταφθάσῃ τῶν θεῶν τὸ θανάσιμον κτύπημα, ἀνευ τῆς βοηθείας τῶν κυμάτων, τῶν θυελλῶν. Καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην οὐδ' αὐτὴ ἡ μήτηρ μου νὰ μὲ κρατήσῃ ἡδυνήθη ἐκτιθέμενον εἰς τοὺς ἀνέμους· εἰξεύρεις πόσον τὴν ἀγαπῶ εἶμαι ἢ χαρὰ καὶ τὸ στήριγμα τοῦ γήρατός της· ἐγέλασα διὰ τοὺς φόβους της, ὅπως γελῶ καὶ διὰ τοὺς σοῦς. Ἐὰν ἡ βάσκανος μοῖρα κελεύει νὰ ἀποθάνω, οὐδὲν δύναται οὔτε νὰ ἐπισπεύσῃ, οὔτε νὰ βραδύνῃ τὴν στιγμήν. Πίστευσόν με, ἄς ἀποδιώξωμεν τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος μέριμναν. Τέλος πάντων, ἡ θάλασσα ἠθέλησε νὰ μοῦ φεισθῇ μέχρις ἐδῶ. Ἡ Κλωθὴ δὲν ἐπλεξεν ἀκόμῃ ὅλον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κρύπτεις τι ἐν τῇ ψυχῇ. Δὲν μὲ ἀκούεις, ὦ, ἀποκρίθητι, ἀποκρίθητί μου. Δὲν πρέπει πλέον Ἡρῶ, νὰ βασιζώμαι εἰς τὴν πίστιν σου; Παρῆλθε λοιπὸν ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας μου;

ΗΡΩ

Ἄχ, νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅχι, ὄχι, μὴ ζητῇς βεβιασμένας προφάσεις. Προεῖδον τὴν τύχην μου, καὶ σ' ἐννοῶ καλῶς. Εὐπίστε ἐραστὰ, ἰδοὺ ἡ αἰωνία ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν χθὲς ἀκόμη εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν ἡ ἱέρεια σοὶ ὠρκίζετο. Ὁνειρὸν μιᾶς ἡμέρας.

ΗΡΩ

Αἰσθάνομαι κλονουμένην τὴν ἰσχύν μου. Ὑποστήριξον αὐτὴν, Λέανδρέ μου, ἀντὶ νὰ τὴν ὑποσκάπτῃς. Μὴ θλίβῃς μὲ τὰς ὑποψίας τὴν καρδίαν μου, ἀρκούντως πιεζομένην, ἀναλίσκομένην ὑπὸ σκληρᾶς ἀγωνίας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἡρῶ, ὅταν μὲ ἡγάπας...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΙΕΡ

ΗΡΩ

Σὲ ἀγαπῶ ὡς χθὲς· φεῦ, μὲ παραγνwrίζεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐφόσον σοὶ ἤμην προσφιλὴς, ἐνόσω ἀκόμη μὲ ἡγάπας, ποῖον μυστικὸν, ποία κρυφία θλίψις σὲ ἐβάρυνε, τὴν ὁποῖαν δὲν μετέχεες πάραυτα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ ὁποῖα δὲν ἦτο κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους μας, Ἡρῶ. Ἡ διάνοιά σου, τὰ αἰσθήματα ἀπεικονίζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ οὐδέποτε ἡ καρδιά σου ἠδυνήθη, νὰ κρύπτεται πρὸ ἐμοῦ ἐπὶ τοσοῦτον.

ΗΡΩ

Οὐχί, Λέανδρε· οὔτε καρδίαν, οὔτε ὀφθαλμούς μετήλλαξα. Τὸ πρόσωπόν σου πάντοτε εἶναι εἰς τὰς ὄψεις μου γλυκύτερον, ἢ ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἑσπερινοῦ ἀστέρος, καὶ ἡ φωνὴ σου πάντοτε ἔγχέει εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν ἡδονικὴν ἐκείνην μέθην, ἥτις καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ παρεπλάνησε τὴν ἱέρειαν. Οὐχί, ἡ Ἡρῶ δὲν μετεβλήθη. Σὺ μοὶ μετέβαλες εἰς βασιλικά μέγαρα τὰ μονήρη τεῖχη, τὸν τάφον εἰς τὸν ὁποῖον ἔζων. Σὺ ὠδήγησες εἰς τὴν μόνωσίν μου, σὺ μοὶ ἐδώρησες τὸν μυστηριώδη ἔρωτα ἄσμα τὸ ὁποῖον ἀμφότεροι ἐψιθυρίζομεν, μακρὰν τοῦ κόσμου,

ἄνθος διανοῖξαν τὸν κάλυκά του ὑπὸ τὰς πνοάς σου· καὶ ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ φυλακῇ μου ἦτο ὁ ὀρίζων μου, ἦτο ἡ ἐλευθερία μου! Ἔσο εὐλογημένος! Ναί, οὐδέποτε λησμονῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην. Θὰ ἦτο ἀγνώμων ἡ καρδία μου, ἐὰν ἠπίσται! ἂχ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν φωνήν σου; Πλησίον σου ἐπόθησα νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω, καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτός μας οὐδέποτε ἤθελε μαρανθῇ! Διὰ τί, μίαν ἔχοντες τὴν ψυχὴν ἔσχομεν δύο πατρίδας;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅταν ἀκόμῃ με ἠγάπας Ἡρώ, ἐντρυφῶσα ἀμερίμνως με ὅλα τὰ ἐμπόδια τῆς εἰμαρμένης εἰς τὰς τέρψεις ἀβελήτου εὐτυχίας, ταχέως ἀπεσώδεις πᾶσαν σκέψιν, πάντα φόβον ὀχληρόν, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπικράνῃ τὴν κοινὴν ἡμῶν ἐρωτικὴν μέθην! Αἱ περὶ τῶν κινδύνων, τῆς ἀποστάσεως, καὶ τῆς ἐκτεθειμένης ζωῆς μας φροντίδες, κατεπνίγοντο, εἰσὶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φιλημάτων. Δὲν προσεῖχες τότε με ψυχὴν ἀνήσυχον εἰς τοὺς θυελλώδεις νότους, τοὺς προαγγέλους τοῦ προσεγγίζοντος χειμῶνος· δὲν σ' ἐπτόουν τότε κίνδυνοι τοσοῦτον μεμακρυσμένοι. Βλέποντες τὰς μὲν ἡμέρας μειουμένας, αὐξανόμενας δὲ τὰς νύκτας, ἐτερπόμεθα, ἀμφοτέρωθεν εὐγνώμονοι τοὺς θεοὺς, διότι ἐμήκυνον τὴν ὥραν, ἡ ὁποία μᾶς συνήνου. Ἦδη πρῶτον βλέπω ταύτην ἀφιπταμένην ἐν μέσῳ στεναγμῶν, ἐν μέσῳ δακρύων ἐτοιμῶν νὰ καταρρεῦσωσι. Ὁ ἔρως μας διήρχετο ἐν χαρᾷ καὶ στεναγμοῖς, ἀλλὰ στεναγμοῖς χωρὶς δακρύων! Ἡρώ, αἱ ὥραιαι μας νύκτες δὲν ἔχουν πλέον θέλητρά; ὦ, ἐνθυμήθητι τὴν πρώτην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλθόντα με τοσοῦτον ἄσμενος με ὑπεδέχθης! εἰς τὸν κρότον τοῦ γνωστοῦ σοὶ βήματός μου ἔτρεχες εἰς προὔπαντήσιν, ἔθλιβες ἐπὶ τῶν κόλπων σου τὸν σύζυγόν σου τὸν ἀσθμαίνοντα, τὸν σύζυγόν σου! . . καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἀνθρώπινον χεῖλος εἶχε προσφέρει δι' ἡμᾶς τὸν ὑμένσιον ὕμνον, οὐδεὶς ποιητὴς ἐπεκαλέσθη τὴν Ἥραν, οὐδεμία χεὶρ προητοίμασε τὰς δάδας τῶν μυστικῶν σου λέκτρων. Ἀλλ' οὔτε δάδες καὶ πανηγύρεις, οὔτε χοροὶ καὶ καθιερωμένοι ὕμνοι ἔλειπον ἀπὸ ἐκείνους, οὐς ὁ ἔρως συνήνωνε; Ἡ Ἀφροδίτη μόνον ἠυλόγει τὸν ἀγνωστον καὶ μυστικόν μας γάμον! Ἐμάρμαιρεν αὕτη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν εὐμενῇ της λάμψιν συνετέλεσθη ἡ γλυκυτέρα, ἡ τελευταία θυσία. Μόνῃ αὕτη ἦτο μάρτυς τῆς βραχυτάτης, φεῦ, ἐκστάσεως ἐκείνης, καὶ συμπαθὲς προσεμεῖδία εἰς τοὺς πρώτους ἡμῶν ἔρωτας, Αἱ ὁμολογίαι, οἱ ὅρκοι ἐθλίβοντο ἐπὶ τῶν χειλέων σου. καθὼς τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου τὰ ὁποῖα ἐπέχεον τὰ μύρα των ἐπὶ τῆς κλίνης σου! Οὐδὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τοὺς τρυφεροὺς μας ψιθυρισμοὺς, εἰμὴ ὁ φλοῖσθος τῶν οἰδαλέων κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἔψαλλον ἐπὶ τῆς παραλείας, μιγνύοντα τὴν τραχεῖαν αὐτῶν ἁρμονίαν εἰς τὰς γλυκεράς μας λέξεις, εἰς τὰ φιλήματά μας τὰ γλυκυτέρα τῶν λόγων!

ΗΡΩ

ὦ θεοί! σεῖς τὸν ἐμπνέετε; — Λέανδρε, ὄχι, σιώπησον. Ὑπερασπίσθητί με, κατ' ἐμοῦ αὐτῆς ὑπερασπίσθητί με τώρα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Συγκινεῖται! . . . Ἡρώ, σὲ ἠδίκησα, σύγγνωθι, τρίς φιλάτη! . .

ΗΡΩ

Φεῦ, ἡ Ἀμυλλα μ' ἐγκαταλείπει!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐλθέ, ψυχὴ μου φίλη, ἐλθέ! Ὅποῖον ὄνειρον θλιβερόν ἐνεχάραξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὰ κατηφῆ του ἴχνη;

Ὅποια εἰκὼν ἀπατηλὴ ἀνησύχησε τὴν καρδίαν σου; Ἀσυλὸν γλυκύτερον τοῦ τόπου τούτου μᾶς περιμένει· ἄσυχον, ὅπου ἐκάστη ἡμέρα διαφυλάττει εἰς ἡμᾶς τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς χθὲς, τὸ μὴπώ συντελεσθὲν, τὸ ὄνειρον τῆς ἡδονῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αἱ ψυχαὶ ἀνὰ δύο μεθύσκονται.

ΗΡΩ

Ἀλλ' ἂν πρέπη τις νὰ παύσῃ τοῦ ζῆν, ἵνα τὸ ὄνειρον πληρώσῃ; . .

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Μειδιῶν πρὸς τὸν θάνατον, θὰ ἀποθάνω ἐπὶ τῆς καρδίας σου.

ΗΡΩ

Λέανδρε, εὐσπλαγχνίσθητί με! ὄχι, μὴ με σύρῃς!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐλθέ, ἐλθέ, ἔνδοσον εἰς τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον φθονοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί.

ΗΡΩ

Οἱ θεοὶ εἶναι καθ' ἡμῶν, θὰ ἀπολεσθῇς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Σὲ ἀγαπῶ! . . .

Τὴν σύρει μὴ ἀνθιστάμενην ἡ Ἀμυλλα φαίνεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΗΡΩ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΑΜΥΛΛΑ

ΑΜΥΛΛΑ

Ἡρώ!

ΗΡΩ

Θεοί! ἡ Ἀμυλλα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ποία φρίκη σὲ κυριεύει;

ΑΜΥΛΛΑ *σιγῇ εἰς τὴν Ἡρώ.*

Ἀφρον!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διὰ τί ἡ αἰφνιδία αὕτη μεταβολή;

ΑΜΥΛΛΑ *εἰς τὴν Ἡρώ.*

Τὸν ὅρκον, τὸν ὅρκον!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ *εἰς τὴν Ἡρώ.*

Τί λέγει αὕτη;

ΗΡΩ

ὦ Λέανδρε! θλιβερόν τι μυστήριον . . . Πλὴν θὰ τὸ μάθῃς τέλος.

ΑΜΥΛΛΑ

Παρήλθεν ἡ στιγμή τῶν τρυφερῶν πόθων; οἱ θεοὶ οἱ σῶσαντες αὐτὸν ἀπαιτοῦσι παρὰ σοῦ τὴν ἀμοιβήν των. Ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς, φοβήθητι ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐκδίκησίν των!

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Τί δηλοῦσι τέλος τὰ δάκρυα, ἡ σιωπὴ αὕτη; . . τί δηλοῖ ἡ παράδοξος ὑποδοχὴ τὴν ὁποῖαν λαμβάνω ἐδῶ: . . Μόλις φθάνω, καὶ ἐπὶ τῶν μετώπων ἐπεκτείνονται τὰ νέφη τῆς μερίμνης. Συμβούλια, δάκρυα, ἐπιμονὴ εἰς τὸ σιωπᾶν. Ἄχ, ἐὰν προεμάντευον τὸ ἔνοχον αὐτῶν μυστήριον ἐάν, ὦ θάλασσα, δὲν ἐκόμιζες ἔραστήν περιμενόμενον, διατί νὰ μὲ ἀποδιβάσῃς εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην; ἔπρεπε νὰ μὲ καταβροχθίσῃς· θὰ ἀπέθνησκον δι' αὐτήν, ψιθυρίζων τὸ ὄνομά της, ἀνύπτοτος διὰ τὴν ἀπιστίαν της.

ΗΡΩ

Ἀμυλλα, τὸν ἀκούεις;

ΑΜΥΛΛΑ

Κώφευσε εἰς τὴν φωνὴν του! φύγε!

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Εὐσπλαγχνίσθητι τὴν τεταραγμένην καρδίαν μου. Εἰπέ μοι, τί ποτε σοὶ ἔπταισα;

ΗΡΩ

Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω ἐπὶ πλέον βλέπουσα αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ πάσχοντα ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας! Ἡ Ἀμυλλα θὰ σοὶ εἴπῃ. . . Τὰ χεῖλη μου δεσμεύονται πρὸ τῆς ὁμολογίας ταύτης· εἶπε αὐτῷ τὸν ὄρκον μου καὶ τὴν εὐχὴν. Ἄς ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τιμωρεῖ τὸν ἐπίορκον. Ἄς ἀναχωρήσῃ! καὶ ἀναχωρῶν, ἄς ἐνθυμῆται πάντοτε ὅτι τὸν ἀγαπῶ!

(ἀπέρχεται.)

Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΕΡ

Ἡ χαριεστάτη συγγραφεύς, ἥς δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, ἐγεννήθη τῷ 1836 ἐν ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας, νεαρωτάτῃ συνεζεύχθη μετὰ ἱατροῦ τινος, τοῦ La Messine, ἀλλ' ὁ γάμος σῦτος δὲν ἀπέβη διόλου εὐτυχής. Ἀποθανόντος τοῦ συζύγου της, μετέβη εἰς Παρισίους, τὸ κέντρον πάσης ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικῆς ἀξίας καὶ φιλοδοξίας, δι' ἄλλεπαλλήλων δὲ ἔργων, μυθιστορημάτων, διηγημάτων, περιγραφῶν, ἐντυπώσεων, δὲν ἐδράδυνε ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Ἦτο δὲ θελκτικώτατος τύπος συγγραφέως ἡ περικαλλεστάτῃ ἐκείνῃ γυνὴ ἡ μεστή εὐφυΐας καὶ ἀγαθότητος, ἡ σκορπίζουσα τὴν χάριν περὶ αὐτὴν καὶ πρῶτιστα πάντων ἐπὶ τῶν γραφομένων της, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον γράφοντα ἐπικυροῦσα τὸ γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὕφους διαγινώσκεται ὁ συγγραφεύς.

Τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων της, ἅτινα πάντα σχεδὸν ἔγραψεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Juliette Lamber, ἐκτὸς ὀλιγίστων ὑπὸ τὸ ὄνομα J. La Messine εἶνε «Ἡ ἄσχημος» περιεργότατον μυθιστόρημα, «Τὸ χωρίον μου» ὅπου ἐν πολλαῖς παρατηρήσεσι περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου ἐγ-

κατασπείρει ἡδείας ἀναμνήσεις. «Ἐπὶ τῶν Ἀλπεων», πλήρες περιγραφικῆς ποιήσεως ἔπος, καὶ τὸ τελευταῖον περὶ Οὐγγαρίας ἔργον της. τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν καὶ μέγαν ἐξεγείραν πάταγον. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλλήνας ἰδιαιτέρως γνωστὴ εἶνέ διὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἥτις πρὸ τινων ἐτῶν μετεφράσθη ἐν ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι καὶ τὴν «περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως μελέτην» δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει.

Ἡ Ἰουλιέττα Λαμπέρ ἐν Παρισίοις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ ἐγκρίτου γάλλου πολιτικοῦ καὶ μέλους τῆς ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὸ 1870 καὶ γερουσιαστοῦ εἴτα Ἐδμόνδου Ἀδάμ.

Ἡ κολοσσαία περιουσία τοῦ συζύγου κατέστησεν αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐκπληρώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς φιλολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς πόθους της. Ἡ αἵθουσα αὐτῆς ἐγένετο ἐν βραχεὶ περίφημος, ὅπως δ' ἄλλοτε ἡ τῆς κυρίας Ῥεκαμιέ, ἀνεδείχθη τὸ ἐντεκτῆριον τῶν μεγίστων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ Pailleton ἐν τῇ περιαλήτῳ κωμῳδίᾳ του «Le monde où l'on s'ennuie» τὴν αἵθουσαν ταύτην ἔλαβεν ὡς τύπον.

Μετὰ τὸ 1870 ἰδίως δὲ μετὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ 1877 οἱ σπουδαιότατοι τῶν δημοκρατικῶν ἡγουμένου τοῦ Γαμβέττα συνήρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Κυρίας Ἀδάμ, οὕτω δὲ ἡ αἵθουσα ἐγένετο κέντρον πολιτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἰσχυροτέρου ἐν Γαλλίᾳ κόμματος, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὴν γένεσιν της ἡ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1879 ἰδρυθεῖσα «Νέα Ἐπιθεώρησις», τὸ γνωστὸν ἰσοβάθμιον τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων περιοδικόν, ὅπερ διευθύνει δεξιώτατα γράφουσα ἄμκ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν.

Ἡ Κυρία Ἀδάμ δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς ἐξῆς:

Συγγραφεύς, πολιτικὴ γυνὴ καὶ φιλέλλην· διότι θερμῶς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς Νέας Ἐπιθεωρήσεως, καὶ ἐν παντὶ ζωηρῶς ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΤΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

κ. Ν. Β. Θεσσαλονίκην. Τὰ καθυστερούμενα φυλλάδια σᾶς ἀπεστάλησαν· οὐδεμίαν συνδρομὴν ζητοῦμεν κ. Α. Π. Ἐν Ν. Ἐφέσῳ. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη· γράψατέ μας ἐὰν ἐλάβετε τὰ καθυστερούμενα φυλλάδια. κ. Κ. Π. Ὁδησόν· τὰ φυλλάδια τοῦ Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου σᾶς ἀπεστάλησαν. Α. Μ. Κωνσταντῆς ὁμοίως. R, H. G. Hamburg. N. O. Tübingen. Α. Δ. Κονίστραν· Α. Γ. Αἰγίον. N. N. Κέρκυραν. I. T. Κυθωνίας. Τὸ αἰτηθὲν βιβλίον δὲν ἔχω, ζητήσατε μόνον παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Μπέκ· τὸν 10 ἀριθμὸν π. ε. θὰ σᾶς πέμψωμεν. Γ. Κ. Ἀλεξάνδρεια. Τὰ ἐλλείποντα Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου ἐστάλησαν ἀλλ' ἡ συνδρομὴ σας δὲν ἐλήφθη. Χ. Π. Φαμαγούστα. Ε. Π. Μάλτα. Σ. Ζ. Κέρκυρα. Ἐλήφθησαν δρχ. 25, 60. Α. Δ. Κονίστραν. Ἐχετε δίκαιον, γράψατέ μας τὰ ἐλλείποντα φύλλα νὰ σᾶς πέμψωμεν.